

Ρομικός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐδοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑτηκόσια καὶ ἕξ
καὶ ὅλα χάρηα Μπαρμακέτην.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ἄνωγ μέρη—ὁκτώ φράγκα καὶ ἄστω χέρι.

Μηνὸς Ἀπριλίη πέμπτη καὶ δεκάτη,
καὶ γεύματα μεγάλα σὺ Παλάτι.

Ἐγκαῖα καὶ κρέματα καὶ ἔπιτα,
καὶ δοξάζον ἰδέσθαι σεντά.

Ἄγωνα Ὀλυμπιακοὺ
μεγάλου, πανηγυρικοῦ.

τῆς ἑλλῆς βαστῆ κλαδί
καὶ ἄθλοφόρου τραγουδεῖ.

Φ.—

Βλέπεις τῶν ἀγῶνων φάλαξ;
βλέπεις πόδας, βλέπεις ἄλκας,
παλαίστας καὶ δικοβόλους,
καὶ δρομῆς ποδάρκεις καὶ ὄλους;

Βλέπεις τούτους, μὰ καὶ ἐκείτους,
αὐθροῦς καὶ χαλυβδίνους;
Παριλίτο μου σκαπέτη,
ποῦ στέρεψ' ἢ πρῶτη χόρα,
βλέπεις τὸν Κροτωνιάτη,
βλέπεις καὶ τὸν διαγόρα;

Ἰερὰς τελοῦν θυσίας... θάλλ' ἢ φῶς ἀντιμένη,
καὶ προβαίνουν μὲ παύσαν νυκτὴν σιφανωμένοι.

Ποῖα δόξα καὶ τιμὴ,
καὶ τὸ πλῆθος εὐρημαί
μέσ' τὴν ἱερὰν τὴν Ἄλιον
καὶ τὸν ἀκτῆν καὶ τὸν ἄλιον.

Ποῖων ἄθλων ἐποχὴ,
ποῦ σφαιροῦναι τὰς νυχτὰς,
καὶ τὸ Κρόνιον ἔχει
μὲ τὰς τόσας λαχὰς.

Κόττα σφρίγγη καὶ χυμοῦς,
ἱερὰ, θεῶν βαμοῦς,
νυκτιῶν ἀγάλματα,
πνεύματος ἰνδάλματα.

Ἐς τὴν ἱερὰν τὴν Ἄλιον
ἐμπνευσομένην βλέπω φάλην,

Γιὰ κότταξ καὶ Ἀπόλλωνας μὲ δόλοισμα μαλλιά
καὶ γέρονς εὐπαρεῖους,
μὰ κόττα καὶ τὸν Ἡρακλή, ποῦ φερε τὴν ἑλλὰ
μέσ' ἀπὸ τοῦ Βορείου,
καὶ πρῶτος τὴν ἐφόνεψ' στὴν ἱερὰν κοιλιάδα,
γὰ γίγη κόσμημα νικῶν
καὶ σύμβολον ἐκλογικῶν
στὴν σύγχρονον Ἑλλάδα.

Γιὰ κότταξ, βρὲ Παριλίη, καὶ ἐκείνον τὸν Πηλέα,
μὰ κόττα καὶ τὸν Ἴριον, μυθώδη Βασιλέα.
Ἐλ' ἰκοντὰ στὸν Ἄλφειον καὶ πρόσζε εὐ' ἀκουσθῆς
ἐρωτικὰ λαλήματα
καὶ φλογερὰ φιλήματα
τῆς νύμφης Ἀρεθούσης.

Παρὰ τὰς ὄχθας Ἄλφειων κοιμήσου καὶ Κλαδέων,
καὶ ἔξγα τὴν περὶ τὴν τῶν χρόνων τῶν χυδαίων.
Ἄκουσε φλοισβὸν μουσικῆν καὶ κήρυκας εὐρήνης,
καὶ κάλλους θαύματα γεραμῆς,
μὰ σφρέψ' ἴγιο καὶ ἔμιας,
καὶ ἄρχισε τὰ συγκρίτης.

Ἐλα καὶ ὄθης καὶ τὸν Ἐρμῆ τοῦ πάλι Πραξιτέλη
καὶ σύγκρινε τὸν σοφῶς μ' ἐμὲ τὸν στραβοσκελιῆ.
Τὸ ἐξιόνό μου τὸ νοκμί,
χάρμα τῆς Ρωμιοσύνης,
μόνον μ' ἐκείνον τὸν Ἐρμῆ
ζητῶ γὰ τὸ συγκρίτης.

Ἦμους ἀναξιδρόμωγγας ἀκούει τὸν Πυθάρων
εἶνα θεῶν, τὴν ἤρωα, τὴν ἄνδρα κελιάσομεν;

τοὺς ἕμους ἐναντίζομαι καὶ τρωϊῶν γαῖθάρων·
 τίνος ξυλίου Φασουλῆ τὸ μοῦσι καὶ μαθησώμεν,
 καὶ ποῖς ξυλογαῖθάρας μας τὴν ῥάχη καὶ πηρήσσωμεν ;

Χαῖρε, κλειῶν πτολίεθρον, πάσης Ἑλλάδος ἔθρυσμα,
 πάλιν ἡ δόξα σου πολλή,
 καὶ κάθε γένος καὶ φυλῆ
 τρέχει νὰ πάρῃ μέροςμα.

Ἐὶς τὸ Στάδιον τῶν Ἀθηῶν
 τί κόσμον πανηγύρι...
 τῆς δόξης σου τὸν σφραγῶν
 τὸν ξαναβλέπω πλήρη.

Χαῖρε καὶ σήμερον, Ἑλλὰς,
 ἐὼς τοῦ κόσμου τὰς φυλάς
 ὅστιν γῆν σου συγκεντρώνεις,
 καὶ παρακαμαρῶνεις.

Χάσκουν οἱ χασομέρηδες,
 παντοῦ μεγάλα λόγια,
 χαῖρε, κ' οἱ καροστερηδες
 ἀκριβήναν τὰ γόνατα.

Σὲ νέα πρόπαια τρυφῆς,
 τί πλοῦτος κ' ἔδνηξα !..
 δὲν βροσκοῖς θεοὶ γὰρ νὰ φῆς
 μὲς στὰ ξενοδοχεῖα.

Θαλαῖα καλλιστέφανοι, πομπῶν καὶ κόμων κρότοι,
 ἄνοις σκοπιῆ κ' Ἀνατολῆ,
 κ' ὁ Παρθενῶν φωτοβολεῖ
 καὶ ὁ στής νυκτὸς τὰ σκόνη,
 κ' ὁ παλαιὸς ὁ Περικλῆς τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει
 καὶ πίνει μύθρα καὶ μεθῆ καὶ θάλασσα τὰ κίναει.

Τι κόσμος στὸ πτολίεθρον πατεῖται τὸ δαιμόνιον,
 καὶ σὺ τὸν βλέπεις καὶ γελῆς,
 καὶ στεφανώνεις κερφαλὰς
 μὲ κόνιον τῆς Ἀλτεως καὶ δάφνην Ἀπολλώνιον.

Ἐρχονται κ' ἐπερβόρειοι, φθάνουν κ' Ἀνατολίταις,
 ποῦ σ' ἔχουν μὲς σ' τοὺς πόρους ταν μόνον προσοκνήμα ταν...
 ἔρχονται σ' τοὺς ἀγῶνας σου καὶ πλῆθος λαοπόδους
 νὰ δεῖξουν σὰν τοὺς Σουηθῶς κ' αὐτοὶ τὸ σύστημά ταν.

**Κε 1' ὁ Περικλῆς μὲ τόνον
 ἔστὸ κλέος τῶν Ἀγώνων.**

Π. — Χαῖρε λοιπὸν κ' ἀντίχαιρε, τῆς Ἀθηῆς Παλλάδιον,
 παίμους καὶ πάλιν πάλῃσαι γενναίους εἰς τὸ Στάδιον,
 καὶ καταστράπτεις καὶ βροντῆς
 σὲ συγγενεῖς σου Βασιλεῖς,
 κ' ἴδιους πρὸς ἑμιλλαν κεντῆς
 καὶ πρὸς ἀγῶνας εἰσταλεῖς.

Ἄλμα πηδῆς ἐπὶ κονιῶ, εἴργεις καὶ τὸ κονιάρι,
 σηκῶνεις μὲ τὸν Τύφαλο πολλῶν διὰ δόνον βίρη,
 ξεθῶνα κἀνεὶς ἀθλητῶν καὶ μουσαφιρ-ὀντά,
 δισκοβολεῖς μὲ Δοριζα καὶ μὲ Γεωργαντᾶ,

σπρώχνεις τὸν Κουτουλάκη σου στὸ δρόμου τὸν ἀγῶνα,
 καὶ πρώτῃ σπῆγγεσαι νάλθης ἀπὸ τὸν Μαγαθῶνα.

Σὲ βλέπ' ἡμισοτάλακτος ὁ δοξασμένος Θρόνος,
 ἄλμα πηδῆς μὲ φροῆς κ' ἄνευ φροῆς συγχρόνως.
 Ἐνθουσιῆ παροῦστος μὲ,
 πηδῆς εἰς ἕψος, μήκος,
 καὶ κάθε γόφους δευμὸς
 συντρέβεται καὶ κῆνος.

Μὲ τοὺς ἀγῶνας ἀπαυδῶ,
 κοτὶς ἀγῶνων κλασική,
 ποδοσφαιροῖς ἀπ' ἰδῶ
 κ' ἀνισφαίρεισες ἀπ' ἐκεῖ.

Πότε τῶνα, πότε τᾶλλο,
 σπρώξω μὲ, γλωσσῶν συγχύσες,
 ἐφακτῆρες, κ' ἐπὶ κἀλφ
 καθῶς λὲν ἀναρρηχῶσες.

Ἄλλοι σασομῆμοι στέκουν,
 ποῖς τὸν κόνιον θὰ λάχῃ ; ..
 μὲς στὸ Ζάππειο συμπλέκουν
 τὰ σπαθιά τῶν ἔξω μῶμοι,
 κ' ἀπὸ τὴν Σκοποβολῆαν μὲ παύνας ἐπιστρέφεις
 καὶ τὸν Ὀρρατιῶν στέφεις.

Νῦν ἀγῶνας θαλασσίους ψάλλε, Ποσειδῶνων Μοῦσα,
 εἰς ἀφροῦς, πατρὶς, σὲ βλέπω νὰ νικῆς λεμβοδρομοῦσα,
 κ' ἐγὼ λέω μοναχῶς : πότε θὰ σὲ δῶν οἱ σκλάβοι
 νὰ διαβαίης ὅλη φῶς μ' ἕνα φτερωτὸ καρδί ;

Ἐὶς τὸ κολύμπι παραβαγῶνουν ἄνδρες καὶ Δανίδες τρέλλε...
 ποῦ κ' ἐγὼ νὰ πρωτοτρέξω ; .. μὲ τὰ τόσα σῦρε κ' ἔλα
 θὰ μ' αὐτῶσουν τὰ ποδάρια καὶ θὰ στρίψουν τὰ τερεβέλια.

Ἄ πατρὶς τῶν θερμοαίμων,
 δάφνας μὴ ζήτηῖς πολέμων
 καὶ μὴ βλέπεις πρὸς τὸν Ἄλμον.

Ν' ἀναπτύσσομαι ἐν εἰρήνῃ μὲ πομπὰς καὶ μὲ θαλάσας,
 καθῶς σοῦπε κ' ὁ μεγάλος Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας.
 Μὴ σκοπιέσαι ποτὲ σου γὰρ στρατεύματα καὶ στόλους,
 καὶ σὲ σάβια τιμῆς
 νὰ νικῆς μὲ νέους ἄλτας, νὰ νικῆς μὲ διακοβόλους,
 καὶ πρὸ πάντων μὲ δρομεῖς.

Νενικήκαμεν νὰ σκοπέης
 καὶ νὰ τρέχης πρὸς νεροῦ σου,
 καὶ πατόκορρα νὰ λούεης
 τοὺς βαρβάρους τοῦ καιροῦ σου.

Ἐὶς τοὺς ἀγῶνας τῆς εἰρήνης
 νὰ μὴ στένης ἀδρανῆς
 καὶ τὸν δίσκο νὰ προτινῆς
 σὲ σκηπτοῦχος συγγενεῖς.

Καὶ μὲ τόση κλωσῶση
 νὰ σοῦ κάνουν τὰ χατήρια,
 κ' ἔτσι πάντα, Ρωμιοσύνη,
 νῶσται γὰρ τὰ πανηγύρια.